

[Munch-Petersen.]

overtaget. Den Begrundelse, der gives for netop at sætte Tallet saaledes, er jo, at det er et noget lignende Beløb, der ydes i Tyskland. Det, at Understøttelsen ikke er højere under det Styre, man har i Tyskland i Dag, er efter vor Opfattelse ikke nogen betryggende Begrundelse for, at man ikke i Danmark kan yde en højere Understøttelse.

§ 5 indeholder jo en Bestemmelse, hvorefter Invaliderne er forpligtede til efter Tilsigelse at give Møde for Invalidenævnet eller Invalideraadet, men det, som var Kravet, var jo ikke, at Invaliderne skulde være forpligtede — det kan maaske have sin Betydning over for Trediemænd at formulere Lovforslaget saadan, f. Eks. over for en Arbejdsgiver, som Invaliden altsaa kan sige til, at han er forpligtet til at møde, naar han har faaet Tilsigelse —, men det, som var det vigtigste, var jo, at Invalidenævnet skulde være forpligtet til at indkalde Invaliderne til Behandling af deres Sag, og det staar der jo ikke noget om i Lovforslaget.

I § 7 siges der, at juridisk Fortolkning af Loven kan indankes til Socialministerens Afgørelse. Det, som efter vor Opfattelse burde gennemføres, var jo netop at gøre Invalidenævnet fuldkommen uafhængigt af Statens Administration, virkelig gøre det til en uafhængig Domstol. Paa dette Punkt bringer man det tværtimod i højere Grad ind under Statens Administration, under den Instans, som skal udbetale Pengene, og som altsaa, som Erfaringerne viser, vil være interesseret i at spare paa Pengene.

Jeg kan derfor tilslutte mig de sidste Udtalelser af det ærede Medlem Hr. P. Mortensen — uden den Biklang ganske vist, der var i disse Udtalelser —, nemlig at dette Lovforslag ikke vil skabe Tilfredshed i Sønderjylland.

Schmidt: Det maa anerkendes, at det foreliggende Lovforslag i flere Retninger vil forbedre Krigsinvalidernes og deres efterladtes Kaar. Især vil Enkerne være Ministeren taknemmelige for, at der foreslaas et højere Beløb for deres Pension, saaledes at der lægges 15 Kr. 50 Øre maanedlig til det, de ellers har faaet. Dette Beløb har man beregnet efter en Sammenligning med de Beløb, som andre Lande betaler til deres Krigsenker under Hensyntagen til den forskellige Købekraft, Marken og Kronen har i de forskellige Lande — det er jo særlig Tyskland, man har sammenlignet med. Naar man foretager en Sammenligning, skulde man dog ikke glemme,

at Danmark ikke har saa mange Ofre at sørge for som Tyskland, og Tyskland vilde jo strække sig videre, om det kunde magte det. Danmark kan lettere magte det, og Danmark har saa ofte fremhævet, at det Offer, som Krigsdeltagerne fra Sønderjylland bragte, var tungere end de andres, netop fordi de ikke ansaa det, de kæmpede for, for deres Sag. Denne Maade at se paa det er rigtig, men saa synes jeg ogsaa, at man, naar man ved en Sammenligning opdager, at der er nogen Forskel, skulde tage Konsekvensen og sige: Vi har det lettere, vi kunde hjælpe grundigere, og vi vil det ogsaa, netop fordi dette Offer fra Sønderjydernes Side var tungere end de andres. Biblioteksdirektør Døssing har forleden udtalt, at Tyskerne glemte let, at ogsaa danske Mænd havde kæmpet for Tyskland. Jeg mener ikke, at vi har glemt det. Jeg har ofte rørt ved denne Sag og netop ogsaa fremhævet, at det har været særlig tungt for danske Deltagere. Vi har været med til at hædre de faldne, da Mindesmærket i Marselisborg blev indviet, hvor det dog udelukkende drejer sig om danske og dansk-sindede Deltagere. Jeg synes snarere, man kan spørge, om Danmark ikke glemmer den særlige Hensyntagen til de Krigsdeltagere fra sønderjysk Side, som Danmark jo nu er forpligtet til at sørge for. Oprindeligt har der jo foreligget et Andragende om Forhøjelse af Pensionen for Krigsenker til 1 500 Kr. Det er jo en betydelig Forhøjelse, men man kan i Grunden ikke kalde det for meget ubeskødent, og jeg mener ogsaa, det vilde være overkommeligt. Men, som sagt, jeg er glad for, at der i det mindste er sket en Forhøjelse, og Enkerne vil ogsaa være glade derfor.

Jeg skal ikke beskæftige mig med alle Enkeltheder, især ikke med de Punkter, hvorpaa der er sket Forbedringer. Jeg erkender, det er et Fremskridt, men jeg mener, der er nogle Ting, man kunde have taget i Betragtning. Ønsker, som kunde være opfyldt. Der er først dette, at Invaliderne ønsker, at en sønderjydsk Læge, der ogsaa havde været med i Krigen, blev tilkaldt, eller at Nævnet blev suppleret med en sønderjysk Læge. Det er maaske ikke helt udelukket, at man endnu kan beslutte sig til det; jeg ønsker, at man gør det. Man lægger jo mere Vægt paa Sagkundskab og videnskabelig Erfaring end paa den Erfaring, som de Læger, der har været med i Krigen, har tilegnet sig. Men det er jo netop den Erfaring, de har gjort i Krigen, der gør dem særlig egnede til at bedømme disse Forhold rigtigt. Jeg haaber, at man kan komme dette Ønske i Møde nu under Udvalgsbehandlingen.